

õhto hiljani, ollid keik paigad tõteggiaid täis, ni hästi ulitsate peal, kui kaugelt linna ümber kaudo; muist käisid pude otsas, ja murdsid oksid mahha, teised kandwad koeo; muist towad rohto ja keik suggust ehitusse tarwidust, ehitawad ued maead jure ja kaswatawad omma lapsed sure armastusse ja kasstinusse sees ja õppetawad neid norelt tõdd tegema, et nende mele wallatus ei sa tulla. Juhtub ühhe koorm raske ollema, et jõud peale ei hakka, siis kargawad teised kohhe, ilma kutsumatta appi. Politsei kohtul on seal linnas wägga wähe teggemist; sest seal ei olle mitte ühte kõrtsu, egga muud selle sarnast, kus rahwas woiks aega wita ehk ennast kullutada ja nenda ei olle seal siis ka rido egga taplemist, ei wargust egga muud pahha ello kombet egga nukrat meelt, waid aina tõ-hool ja rahho ello allati nende jures nähha.

Kord juhtus ühhel pallawal päwal suur õnnetus. Wannemad ollid omma walges korrikas lapsed, linna warrawatte ette, soja päwa kätte mahha pannud, et piddid tuleš, soja

päwa ees, kōšuma, seal tulli korraga suur Koljat metsast wälja. Warrawa wahhid andsid kül kohhe arro; — miš modo, sedda ma ei tea; — trummu egga pašsunat neil ei olnud keige linna sees; agga ommeti on se tõssi.

Kui se suur Koljat linna liggi sai, kargas keik rahwas linnast wälja, omma lapsi ärra wõtma; agga enne, kui keik lapsed kões ollid, tulli se suur mees jubba liggi, astus ühhe jallaga üllemelt kess paika linna ja muljus korraga ennam, ku sadda ulitsad keige maeadega kokko. Sa kui nüüd keik ulitsad seggaminne ollid ja iggamees häddaga ärrapeasmissse peale mõtles, kummardaš Koljat kui aea-witekš ja kiskus mitto ulitsad seggaminne, miš temmale rõmo näitš teggewad, kui ta näggi, et wannemad laste pärrast häddaš ollid.

Siiški ei kartnud linna rahwas omma suurt waenlast, waid noremad ja tuggewamad kargasid saddade ja tuhhandete kaupa temma peale ja torkisid tedda nenda läbbi, et kange